

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
 Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv.
 Rafaela cerkveno priznana in priporočena.

471

Pesem Mornarja

Zavele sape so ugodne,
 na nebu vstal je jasen dan;
 pot moja spet gre na obali
 na neizmerni ocean.

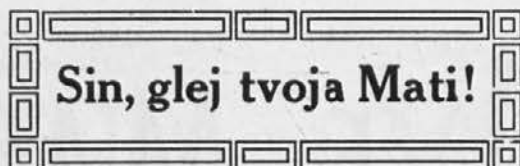
Valovi slani, vam izročam
 življenje svoje in blago —
 li vrnem se še v domovino
 li grob odpre mi morsko dno?

Razvila ladija je jadra,
 po vodi kakor ptič leti,
 pogled pa moj še enkrat, zadnjič
 na breg h kapelici hiti.

O Mati rajska, morja zvezda,
 po morju kaži pravo pot,
 svetilnik bodi v temni noči,
 varuj viharjev me topot.

Ko po življenja trpki vožnji
 napoči mi poslednji dan,
 tedaj, o Zvezda morska,
 popelji me v neba pristan.

A. L.

Sin, glej tvoja Mati!

(Dalje.)

Koliko imamo pokvarjene slovenske ameriške mladine, ki je v sramoto starišem, v sramoto svojemu narodu, v sramoto svoji cerkvi in v nesrečo samim sebi! Koliko jih je po raznih zavodih in poboljševalnicah, kjer se ne bojo poboljšali temveč navadno še bolj pokvarili! Koliko je uničenih mladih življenj. V nežni mladosti so bili pokvarjeni. Herod jim je ubil srce in dušo in udali so se strastem, udali pijači, udali lenobi, postavajo po cestnih ogljih, klatijo se kakor megla po mestnih ulicah, po raznih "Pool Parlor"-jih. Da se prežive, se ne sramujejo tudi tatvine, tudi ropov. Sirote, niso imeli matere, ki bi bila skrbna dosti, ki bi imela do njih pravo materino požrtvovalno ljubezen, ki bi bila pripravljena vse žrtvovati, vse storiti, vse potrpeti, samo da bi jih rešila zasledovanja Herodov, ki so prežali nanj ob cesti življenja.

Da, koliko naših starišev več misli na to, da bi si par dolarjev zaslužilo, kakor pa da bi rešili svoje otroke, jim dali dobro vzgojo!

Poglejmo naše družine po gozdovih, po naselbinah brez cerkve, brez katoliške šole. Tu rastejo otročiči, nedolžni slovenski otročiči, brez šole, brez cerkve, brez vzgoje, brez kakega pouka. Le kletev, le pijančevanje, le klafanje, nesramno govorjenje, le zabavljanje

"bordarjev", to je, kar uboge sirote slišijo dan na dan, teden za tednom, leto za letom. Brez maše, brez cerkve, brez šole, brez molitve. Vest starišev in otrokov angel varih kriči in svari mater, svari očeta: "Vstani, beži z gozda, beži od tu! Vzemi dete in njegovo mater, zakaj Herod gre, da bi umoril dete!" Toda, kaj mu je otrok? Kaj vzgoja? Kaj pouk? Otroci naj rastejo, kakor hočejo! Da imajo jesti in obleči, pa je dosti! Denar je več, več par piškavih dolarjev, več kakor pa neumrjoča duša otrokova, več kakor pa katoliška vzgoja, več kakor pa cela prihodnjost otrokova!" Jaz si moram zaslužiti par dolarčkov, kaj meni mari otroci!" O krutih Herodov!

In tako rastejo nedolžne žrtve slovenske lahkomišljenosti in slovenske lakomnosti po par dolarjih brez vsake vzgoje, rastejo da bojo nekega dne strašno nesrečni, pokvarjeni "bum"-i, v sramoto starišem, celemu narodu, cerkvi in v strašno nesrečo sebi. Uboge sirote, ki ste sirote pri živih stariših, ki nimate niti v lastnih stariših svojih toliko prijatelja, da bi Vam hoteli dobro in Vas rešili krutega Heroda, moralne pokvarjenosti, katera Vam preti, Vas rešili večnega pogina.

Koliko imamo starišev, ki stanujejo poleg dobre katoliške šole, katero si je postavilo verno katoliš-

ko ljudstvo, da bi dalo otrokom katoliške vzgoje. Toda ker je škoda par dolarčkov, pa se mora otrok potikati po brezverskih šolah, mej židi, protestanti, brezverci in raznimi propalicami, brez versko-moralne vzgoje, brez pouka o poštenem življenju.

O slovenska mati, vstani! Vzemi dete iz te šole! Reši ga! Daj ga v roke dobrim sestram učiteljicam, ki ti ga bojo vzgojile ne samo v človeka, temveč v **poštenega in vernega** in zato **srečnega človeka!**

Toda! Ne! Otrok naj se le pohujša! Materi je več za par centkov, kakor pa za lastnega otroka! In tako čujemo piškave izgovore: "V katoliških šolah se uči samo katekizem!" "Sestre tepo otroke!" "Plačati moram!" "Saj je vse eno, kam gredo otroci v šolo!" "Saj jih pošiljam v cerkev k maši!"

Ubogi otročiči takih starišev, kako ste pomilovanja vredni, da imate tako brezskrbne brezvestne stariše, ki imajo rajše košček srebra, kakor pa Vas! Ki so Vam kruti Herodi, mesto da bi bili Vaši variji in Vaši rešitelji.

Slovenska mati, ki to čitaš, kaj praviš na to? Ali si ti ena izmed teh slabih mater, ki ne zaslužiš tega krasnega in sladkega imena, s katerim te kličejo tvoji nedolžni otročiči? Dal Bog, da bi "Ave Maria" ne imel niti ene take matere mej svojimi naročnicami Kajti taka mati ne zaluzi imena mati. To je najhujša mačeha! To je največji in najnevarnejši Herod svojega otročiča. Sama mati ga hiti uničiti. O, ako bi ti bila taka mati, potem,

kolikrat boš čula, da te tvoje dete imenuje "mama!" naj ti bo to kakor klie njegove duše, ki trepeta pred nevarnostjo pohujšanja in te prosi pomoči in varstva, ki te prosi dobre katoliške vzgoje!" "Mama" ti pravi. Misli si, da ti pravi: "O mama, bodi mi v resnico mama! Glej, saj nimam nikogar na svetu drugega, ki bi me rešil, kakor tebe! Mama, bodi mi vsaj ti mati!"

Zato, slovenska ameriška mati! Zlasti tebi velja današnje premišljevanje! Zatopi se v to drugo žalost Marijinega srca, na njen beg v Egipt! Premisli njene težave, katera je prestala, zato da je rešila svoje dete! Posnemaj ta krasen zgled!

Ako vidiš, da je tvoje dete v nevarnosti, hitro vstani in beži proč! Beži, beži in reši svoje dete! Pusti to naselbino, pusti to okolico! Res morda te skrbi, kaj bo drugje z delom, kako se boste preživeli, res so stroški s katoliško šolo, toda mati, gre se za tvoje dete, gre se za dete, kateremu si ti dala življenja, za katerega si ti odgovorna pred Bogom, in pred ljudmi! Nobena žrtev, noben trud, nič ti naj ne bo pretežko, so gre za rešitev tvojega sina, tvoje hčerke iz nevarnosti!

Bolje srečno in pošteno življenje ob kruhu in vodi, kakor pa nesrečno življenje ob mesu in pečenki!

Zato, mati, glej tvoja mati! Glej in premišluj jo pogosto na njenem begu v Egipt in — mati — če treba — za njo! Po njenem zgledu!

Satan na delu.

Dalje.

“Mi radi sprejmemo Vašo ponudbo. Srečni bodemo, ko čujemo od vas neovrgljive dokaze o propadu naše države.” S temi besedami je hotel stari modrijan užaliti Franka.

Frank se ni brigal za porogljivo opazko temveč pričel: “Francija je na poti k propadu in sicer k skorajšnjemu propadu. Propad države povzročajo kar največ postavbe, ki nasprotujejo naravnim zakonom. Vam vsem je število prebivalcev na Francoskem nekdanj in sedaj gotovo znano. V zadnjih par desetletjih se je število prebivalstva v vaši državi zelo znižalo. Tisoči, da stotisoči, bi morali biti tu, pa jih ni. Če bode vaša država tako nazadovala, za par desetletij, bo to velika dežela z malo prebivalcev, 28 milijonov Francozov pač ne bo delalo čast državi, ki bi morala imeti nad 50 milijonov prebivalcev. Le opazujte našo državo ali Nemčijo ali Rusijo. Vse te države napredujejo, vaša pa nazaduje.”

Vsi člani družbe so gledali pisano na Franka, a ziniti si ni upal nihče niti besedice.

“Gospodje, kdo povzročuje vse to v vašej državi, ki je slovela po celem svetu po krasoti in po zmoglostih vašega naroda? Gotovo poznate vsi poglobitno rakrano vašega naroda. Znano vam je, da nima veliko družin nobenega otroka, veliko jih ima le po enega ali dva. Na ta način je gotovo, da mora država propasti.”

“Vse je res, kar pravite, gospod doktor,” je prekinil Franka profesor. “Prebivalstvo na številu zelo nazaduje in dasi je vlada ponudila nagrado v denarju onim, ki bi imeli več kot po dva otroka v družini, vendar je bil zaman ta razglas.”

“Toda, zakaj to, gospodje? To vam mora biti jasno, da nobena zemlja moč

ne da blagoslova družinam. V našej ožji domovini je veliko družin, ki štejejo po 10 ali celo po 15 otrok. Rodovitnost pri rodbinah da edino čisto in naravno življenje mladine, ki je vzgojena v duhu krščanstva in živi po zakonu, ki ga je Bog dal sam v proevit in razmnožitev človeškega rodu. Ako pa narod oropate vere in Boga, propada vidno v razuzdanost, ki nasprotuje božjim zakonom.”

“Ha-ha,” se je zakrohotal nekdo izmed družbe, “razuzdanost in božji zakoni! To je pridiga!”

“Vi niste več pri svojem predmetu, katerega nam hočete dokazati,” se je norčeval stari gospod. “Kaj treba nam poslušati o zakonu in o božjih zapovedih, to je vse bajka za otroke.”

“Dovolite, gospod! Jaz se nisem oddaljil od predmeta niti pičice in tudi nisem govoril o zakonu, kot o zakramentu, katerega pripoznavajo tudi druga veroizpovedanja. Moje izvajanje je bilo o napredku in nazadovanju prebivalstva v vaši domovini. Če sem omenil o družinah z dvema ali nič otrok, sem s tem le potrdil žalostno resnico, o kateri ste sami prepričani. Naštel bi vam lahko še veliko vzrokov, ki pomagajo državi do propada, toda nočem vas nadlegovati.”

“Vi nas nikakor ne nadlegujete!”

“Obratno, nas zanima vaše filozofiranje!”

“Kdo ve, če bomo še kedaj tako srečni v našem življenju, da bomo mogli poslušati učenjaka!”

Te in druge opazke so zvenele okrog mize od srditih prostozidarjev.

“Prav radovedni smo, gospod doktor, in zelo nas zanima, da bi spoznali nevihto, ki preti naši očetnjavi,” je pripomnil sarkastično stari lisjak.

“Da, gospodje, vidim vašo ukaželjnost!” odgovori Frank. “Gotovo je vsem znano,

da v Parizu mislijo upeljati kazen s palicami. Ali bi ne bilo to nečloveško?"

"Nikakor ne!" je vskliknil živahno profesor. "Cela država bo ta novi zakon z veseljem pozdravila, ker ga je silno treba za razposajeno in neukrotljivo mladino. Cele trope počestnih vlačugarjev, tatov in roparjev je narastlo po Francoskem in jedino to sredstvo bo zamoglo to golazen ukrotiti in prisiliti na pravo pot. Sodnijske oblasti so izdale poročilo, iz katerega je razvidno, da je na Francoskem 200.000 vagabundov, ki se hočejo preživljati brez dela s tatvino in ropom. In kako naj vlada tu nastopi, če ne s strogo kaznijo? Da, tako daleč je prišlo, da 32.000 orožnikov ne zadostuje, da bi bili kos vagabundom. Jetnišnice so vse prenapoljene in 35.000 mladih zločincev so morali izpustiti, ker ni bilo zanje prostora v ječah. In kako naj se ukroti drugače take divjake?"

"Razumem položaj vlade!" je odgovoril Frank. "Vprašal bi pa, od kot povdivjanost in posurovelost mladine? Tu pride ravni odgovor: Šole brez Boga, brez vere in sovraštvo do vsake discipline, ki ga vcepi brezbožna vzgoja v mlada srea. Vi pravite, da ste pregnali temo duha in se osvobodili iz pod jarma nazadnjaštva. To so le prazne fraze. Duha otemnijo ravno človeški nagoni, ki človeka ponižajo na stopinjo živali. Kakor naglo se človek tem nagonom ne upre in ne zatira v sebi strasti, postane njih suženj. In kako naj mladina bije boj proti nagonom, če ona ne more in nima nobene duševne sije? Življenje brez Boga je vzgojilo neukrotene anarhiste, roparje in tatove."

"A! — Mi imamo dosti moči, ki bodo vso to druhal zatrla," je vskliknil Saurer.

"Vi mislite moč vojaštva?!"

"Dá, ravno to!"

"Motite se, zelo gospod!" je nadaljeval Frank. — "Tudi vojaki so gojenci brez verskih šol. Oni niso vzgojeni v duhu pokorščine. Vsaka oblast je od Boga in vi pravite, da ste Boga umorili. Kje je torej oblast, kateri naj bodo vojaki pokorni? Ravno včeraj sem čital v vaših listih, da

so, se v Narbone vojaki celega zbora uprli in podčastnike ometavali s kamenjem, častnike pretepavali in celo generalu niso prizanegli. Tu vidite, kam pripelje vzgoja brez pripoznanja oblasti. Je pa še eno, kar bo vašo armado uničilo, zvestoba brez prisege. Komu naj vojak priseže, da bo v vsakem trenutku pripravljen žrtvovati tudi življenje za svojo očetnjavo? Boga ste ubili, trdite, in prisega, ki ni dana Bogu samemu, razvidite, da ni stalna. Torej vojaštvo brez pokorščine, brez prisege, brez reda, kako naj brani svojo domovino?"

Vsi okrog mize so molčali in niti eden si ni upal pogledati drugega.

"Upajmo, da se Francija povrne na pot kulture in krščanstva!" je prekinil Frank globoko molčanje.

"To ne bo nikdar in nikdar!" se je jezil stari brezverec in srdit vstal od mize, kakor tudi njegovi tovariši brez vsake poslovilne besede. Stahlberg je objel prijatelja.

"Moj dragi Valder, srčna ti hvala za odločen nastop resnice. Jaz sem ponosen na tebe!"

"Si opazil, kako pisano me je pogledal poglavar satanske družbe, ko je vstal od mize? Zdi se mi, da nekaj slabega namerava z menoj."

"Kaj ti on more narediti?"

Vstala sta in šla v svojo sobo. "Sedaj še le razumem zlobo prostozidarstva," je rekel prijatelju Stahlberg. "Nisem si mogel predstavljati peklenških načrtov, ki jih je koval z menoj Dirfeld. On ni nameraval s prodajo cerkvice in križevega pota mene obogateti ampak je hotel pridobiti zmago nad katoliško stvarjo. Celó življenje ti bom hvalezen, Frank, da si me rešil satanske pasti."

Frankova slutnja se je kmalu vresničila. Drugo jutro sta potnika dobila poziv od policijskega komisarja.

"Alfred, vidiš, da se nisem zmotil o nakani poglavarja prostozidarjev!"

"Ne boj se, Frank, spoznala bodeva satana še v policijski suknji," je pripomnil Stahlberg brez strahu.

Srditega obraza ju je sprejel komisar mož male postave in mirnega obraza.

"Prisiljen sem zahtevati od vaju potne liste!"

Brez besedi sta mu liste položila na pisalnik.

"Potni listi so v redu," je pričel komisar, "toda je druga stvar," in pri tem zravnal svoje čokljato truplo, "vidva sta osumljena izdajstva kot ogleduha!"

"Take podlosti si midva ne dovoljujeva," je zakričal razsrdeno Stahlberg.

"Podlosti?" je odgovoril v razkače nem tonu komisar. "Pomnite, da ljudovlada ne pripušča, da bi se njeni uradniki žalili na tak način!"

"Oprostite!" je segel v besedo Frank. "Moj prijatelj nikakor ni naslovil te besede na vas, pač pa je mislil, da je podlo od onih, ki naju dolžijo vohunstva."

"To su dokazi proti vam in jaz sem primoran na podlagi teh vas izgnati iz naše države."

Obraz Stahlberga se je pordečil in še bolj srdito kot poprej, je siknil v komisarja: "Kaj mislite, da sva midva vagabunda ali cigana, katerega se more izgnati, kadar se hoče? Midva sva svobodna avstrijska državljana in nisva storila žalega ne posamezniku, ne vaši državi. O vašem postopanju, ki je povsem krivično, bom obvestil avstrijskega poslanca v Parizu in naj potem vaša vlada odgovori, s kako pravico sme ustavljati potnika, ki imata pravilno podpisane potne listine."

Komisar je gledal v Stahlberga začudeno in boječe, kot v svojega predstojnika.

"Moje ravnanje nikakor ni protipostavno. Pomislite na obtožbo, ki leži pred menoj. Bila sta včeraj pri sv. Ivanu. Tam sta dražila šolske otroke s tem, da sta jim stavila vprašanja o veri, o Bogu, o duhovnikih."

"Vse to je res," je odgovoril Frank, toda s tem še nisva škodila ljudovladi in javnega miru nisva najmanj kalila. Midva potujeva iz socialnih vzrokov in rada bi le prišla na sled brezverstvu, ki se tako širi med raznimi sloji v vašej državi."

"Vidva sta hujskala k odporu odstavljenega župnika pri sv. Ivanu!"

"No, ta je še le lepa! Midva sva obiskala gospoda župnika edino le, ker nisva verjela, da se morajo duhovniki na Francoskem pečati tudi z obrtjo. Jaz mislim namreč izdati delo "Filozofija svetovne Zgodovine", in te vnebovpijoče razmere mi bodo dobro služile, da razjasnim ljudem zmoto in resnico. Z gospodom župnikom nisva govorila niti besedice o politiki ali o hujskanju."

"To je vse lepo, kar pravite, gospod doktor," je pričel prijaznejše komisar. "Toda včeraj ste zabavljali v družbi poštenjakov čez naše postave in celo rekli ste, da bodo naše postave pripeljale državo do propada."

"Ne samo do propada, ampak v propad, v katerem se že nahaja. Vse, kar sem povedal, je vse gola resnica in govoril sem čisto iz znanstvenega stališča. Gospodje so trdili, da je vera v Boga po njih zaslugah odpravljena in da je Bog umorjen. Jaz sem temu oporekal in dokazal tako jasno, da mi niti odgovora niso mogli dati, da Bog še živi in da država brez Boga in vere je umorjena, ne pa Bog. Vse to morete javiti v Pariz in midva bova tudi obvestila našega poslanca."

Komisar je hodil nekaj časa gori in doli po sobi in premišljeval. Konečno se razkorači in pravi: "Najbolje mislim, če celo stvar pustimo v miru in vidva kar najpopreje odpotujeta od tu."

"Kako misliš ti, Alfred?"

"Jaz mislim, da sva se satanstva nategledala in najlepše je, če jih pustiva v miru."

"Tudi jaz sem istega mnenja."

"Da, gospod komisar, jutri odpotujeva od tu in sicer naravnost čez mejo."

"To mislim je najpravilnejše in dobro za vse. Pozdravljena!"

(Dalje sledi.)

Presladko Srce Marijino, usmili se nas!

Papeža ni treba.

Kakor so v sv. Cerkvi škofje po volji Kristusovi nasledniki apostolov, tako so papeži nasledniki sv. Petra, ki je prejel najvišjo oblast v sv. Cerkvi.

Celih 15 stoletij so bili papeži od vsega katoliškega sveta spoštovani in čislani kot pravi očetje in dobrotniki človeštva.

V 15. stoletju pa je zagledal luč sveta Florentinec Machiavelli, ki nikakor ni mogel prenašati slave papežev. V svojih svobodomiselnih spisih je blatil krščanstvo, Cerkev in papeža. Ubil si je v glavo, da so bili papeži nesreča za celo Italijo in za Evropo, ker so zavrgli rimsko kulturo in odprli pot barbarom. Ta mož si je želel poganskih časov nazaj, ko so Rimljani še lesene in kamenite bogove molili in jim darovali jed in pijačo.

Poganstvo je propadlo in se je moralo umakniti krščanstvu tako, kakor tema izgine in se mora umakniti luči. Zgodovina nam pa pripoveduje o velikih zaslugah, ki si jih je steklo za omiko Italije in cele Evrope ravno krščanstvo pod vodstvom učenih in za napredek vnetih papežev. Kdo je odpravil sužnost? Kdo se je ustavljal barbarom, ki so prihruli od severa v Italijo, da niso razdejali vseh spomenikov in staroslavnihi mest? Kdo je zadržal morilno roko krvoločnega Turka, ki je pretil celi Evropi? Kdo je navduševal bojevnike in jih tudi gmotno najbolj podpiral v križarskih vojskah? Na vsa ta in neštivilna druga vprašanja nam odgovarja zgodovina. Papežtvu se mora svet zahvaliti za vse te pridobitve. Ne bomo naštevali kake zasluge so si stekli papeži tudi na znanstvenem polju, koliko so oni žrtvovali za umetnost, za leposlovje i. t. d. pač pa smelo trdimo, da kar je ostalo v Italiji in posebno v Rimu, ki nam priča o nekdanjih slavnihi Rimljanih, so ravno papeži ohranili poznejšim rodovom.

Najzagrizenejši sovražnik papežev je bil odpadnik Luter, ki se je drznil zaklicati v svet: papež je antikrist, doli z njim! Njemu so se pridružili v sovraštvo vse propalnice vseh narodov in čimbolj je kdo znal lagati in blatiti sv. očeta, tem slavnější bil v očeh teh odpadlih sirot. Da bi ljudstvo lažje slepili, so začeli trobiti v svet, da oni verujejo v Kristusa in njegova spoštujejo kot poglavarja svete Cerkve, a s papežem pa proč.

Da bomo pa lažje razumeli kako daleč so pripeljale posledice sovraštva do Kristusovega namestnika, si pa oglejmo razne verske družbe. Na vzhodu so Bizantinci sklenili, da naj vladajo cerkev patrijarhi, kateri naj ima vsakdo svoje število vernikov, duhovnikov in škofov. Angleška cerkev pa si je mislila, čemu treba patrijarhov, samo škofje naj bodo poglavarji vernikov. Protestantje so bili še bolj izbirčni in so sklenili, da niti patrijarhov in škofov ne marajo, ampak samo župnike. Novodobni protestanti na Angležkem so pa šli še naprej, so pa rekli, čemu treba župnikov, dosti je, če imamo pridigarje. Toda še niso bili zadosti globoko v prepadu; sklenili so, da sploh ni treba nikakega oznanjevalca, ampak vsak naj bo sam sebi pridigar, učitelj in duhovnik. Zaključek vse te gonje je: doli z vero, proč od Boga! Ni li res, kar pravi naš Odrešenik: "Kdor vas zaničuje, mene zaničuje, kdor pa mene zaničuje, zaničuje Tistega, ki me je poslal?"

Luter je že pred svojo smrtjo videl posledice svoje gonje proti papežu. On sam pomiluje svoje privržence, ki so se med seboj kregali in lasali češ: tega ni treba verovati, ono se mora odpraviti. "Sirote" jim pravi v svojem pismu na kristijane v Antverpenu, "prvi hoče odpraviti, kar drugi uči, tretji ne pripozna Kristusa kot Boga, četrti zopet nevidno cerkev i. t. d.

Tako, da je že toliko ver, kolikor glav." In res dandenes je že nešteto protestantskih verskih družb, to so n. pr.: metodisti, kolegijanti, herenhutarji, kvekarji, nemoniti i. t. d. in se množijo kakor gobe na gnjilem deblu in se sovražijo med seboj na smrt. Edini so samo v sovraštvu do kat. cerkve.

Tako se godi onim, ki so zapustili edini

rešilni čoln sv. Petra! "Mi pa verni katoličani, jih opazujemo, moramo spoznati, kedor zapusti nepremagljivo skalo sv. Petra, ta je zgubljen že v življenju. Luter in njegovi needini učenci nam daj ejo najlepši dokaz, kako slaboten je človek v vsej svoji zlobnosti napram božjim naredbam. "Ti si Peter skala", in vsak trud sovražnikov je prazen.

"Ne veste ne ure ne dneva".

Avstrija je zaplakala, odela se je v žalno obleko. Žaljuje za prestolonaslednikom Franc Ferdinandom in njegovo soprogo Sofijo; oba sta padla pod krvavo Kajnovno roko kot žrtev ubijalca.

Padla sta najvišja reprezentanta državne oblasti, padla sta pa tudi dva vzor katoličana, dva katoliški cerkvi iskreno udana otroka.

Ako premišljujemo burnih dogodkov polno ževljenje cesarja Franca Jožefa, se nam zdi kakor bi imeli pred seboj resno in pretresljivo žaloigro pesnika Šekspirja (Shakespeare), ki nam v tako živih barvah slika življenje in smrt angleških kraljev.

Tragedija ali žaloigra modernega, z napačnimi ideami in brezbožnimi nauki prepojenega dvajsetega stoletja je kriprelitje od dne 28. junija 1914 v Sarajevu.

Ves katoliški svet žaljuje nad izgubo teh dveh tudi v smrti v pravi ljubezni združenih bitij.

In kako tudi ne!

Bila sta praktična katoličana, prava katolika, ne samo po imenu, ne samo na jeziku.

Od zgoraj navzdol se širi strup, od zgoraj navzdol učinkujejo tudi dobri vzgledi.

Brezverna inteligenca zastrupi sčasoma tudi preprosto ljudstvo, preprosti ljudje, se kaj radi ravnaajo po tem, kar vidijo na "gospodi".

Zato pa tudi vsodbuja k dobremu preprosti narod, če vidi, da tudi visoko, celo cesarske glave odkritosrčno priznavajo sveto katoliške vero, gredo k sveti maši in svetim zakramentom.

Tako živo vero je imel rajni nadvojvoda Franc Ferdinand in njegova soproga, nekdanja češka grofica Zofija Chotek.

Prav lepo popisuje koroški župnik Franc Neuwirter, kako se je rajni prestolonaslednik vedno pripravljaj, da stopi pripravljen pred svojega Stvarnika. Gospod Neuwirter je bil za župnika v Loelling od leta 1904 do 1906, kamor je prestolonaslednikova družina hodila na poletne počitnice. On pripoveduje: "Pokojnika sta vsak dan redno in z veliko zbranostjo prisostvovala sv. maši. Vsako soboto je prišla vojvodinja Hohenberg v cerkev k spovedi in prihodnje jutro je prejela sv. obhajilo. Mnogokrat je vojvodinja s svojim lepim glasom tudi pela pri sv. maši, ako so peveci na koru pel, kako znano ji pesem. Najzanimivejši je pitala dogodek: Nekega dne leta 1906., ko je nadvojvodova družina zopet bivala v Loellingu, je zjutraj nenadoma nekdo potrkal na župnikova vrata in takoj nato je vstopil dvorni mojster Janatschek z besedami: 'Gospod župnik, gospod nadvojvoda se mora odpeljati v Trst in vas prosi, da bi ga takoj spovedali; zvedel

je, da se ondi pripravlja nanj atentat ter je vsled tega zelo vznemirjen.' Župnik je odhitel v grad, kjer so ga takoj peljali v nadvojvodovo sobo. Prestolonaslednik ga je sprejel z besedami: 'Oprostite gospod župnik, da sem vas tako zgodaj klical; v Trst moram iti zastopat Nj. Veličanstvo in življenje nas katerega ni pač nikoli varno. Računati moram s

smrtjo. Prosim vas, hitro mi pomagajte napraviti račun z našim Gospodom Bogom.' Ob teh besedah je nadvojvoda župniku ponudil sedež na svojem naslonjaču, sam je pa v generalski galauniformi pokleknil na tla in se tako spovedal. Tako živa je bila prestolonaslednikova vera in tako resnična in globoko njegova ponižnost pred Bogom."

Slovenskim služkinjam.

Socialisti so največji sovražniki človeštva dandanes. Z vso silo skušajo pregnati vsako vero in vsakega Boga. Kolikor več uspehov pa dosegajo, toliko hujše je na svetu, toliko več je gorja. Zlasti so to grobokopi sreče za ubogega proletarca, kajti kolikor bolj se proletarijat oprijemlje tega nauka, toliko hujše se mu godi, toliko večja je njegova beda. Kolikor dalj napreduje ta krvava internacionala, toliko hujši, toliko bezobzirnejši so bogatini, toliko bolj izkoriščajo ubogega delavca. Ker delodajalec nima vere ne v Boga, ne v dušo, potem je naravno, da mu je posel, da mu je delavec prav to in samo to, kar mu je živinče — namreč orodje, da si z njegovo pomočjo pomnoži svoje bogatstvo. Brezvernemu bogatinu, ali ako hočete tako — kapitalistu je mej njegovim služabnikom in njegovim konjem samo ta razloček, da jednega služabnika lahko zamenja z drugim kadar hoče — ima jih vedno na ponudbo — konja pa — ako hoče imeti drugega — mora drago plačati. In zakaj bi mislil drugače, ako ni Boga, ako nima človek duše, ako smo samo bolj razvite opice? Tako socializem, ko spodkopuje vero in se meša v versko vprašanje, samo človeštvo peha v vedno večje gorje in vedno večjo nesrečo. Kaj ne da, krasni uspehi socializma! Delavci, le za njimi, za našimi "ta rdečimi," ako hočete v

lastno nesrečo, ako hočete biti svoji lastni grobokopi.

Nikjer se pa ti strašni nasledki brezverstva ne čutijo hujše, kakor jih čutijo uboge služkinje po službah.

Kolikrat pride k župniku uboga služkinja." Kako rada bi hodila v cerkev k maši vsako nedeljo, pa mi gospodinja ne pusti!" se britko potoži.

"Zakaj ne?"

"Pravi, da je ravno zjutraj, ob času sv. maš, največ dela, da me takrat najbolj potrebuje. Zato me ne more pustiti nikdar k sv. maši. Popoldne mi da vsako drugo nedeljo prosto."

Tako se godi stoterim in stoterim, da išočerim naših služkinj po službah. Gospodinja ne veruje v dušo. Čemu potem dati služkinji prosto jedno urico zjutraj, da bi revica mogla poskrbeti tudi za dušo? Služkinja je nji, brezverki, samo orodje, ki ji pomaga delati in nič več! Dela naj! Zato jo ima! Zjutraj je največ dela.

Tako uboga dekle opusti sv. mašo en mesec, pol leta, eno leto. Sree ji omrzne za vsako versko smisel. Uživi se v prepričanje, da je res samo živinče, samo za delo na svetu, vstvarjeno le, da služi. Kaj čuda, ako potem pozabi na se, na svojo čast. Pride vihar poskušnje, pride proložnost, milosti božje ni, pribežališča ne pozna, — tako pade — in mora pasti. Uboga reva! In kdo je kriv tega? Oni, ki

uče gospodinje, da je posel, da je delavec, da je človek samo žival, oni ki uče, da človek nima duše, da je samo spopolnjena opica, ki uče, da ni Boga, čegar otroci smo vsi, bogatini in reveži, kapitalisti in delavci.

Da, v resnici vnebovpijoča krivica je, za ubogo katoliško služkinjo, ako se ji ne dovoli spolnjevati njenih verskih dolžnosti, ako se ji ne da časa, da more poskrbeti tudi za svojo dušo.

Slovensko dekle, morda si tudi ti ena izmed teh revic? Morda se tebi enako godi. Le kadar si izvan službe, moreš v cerkev. Tebi veljajo te besede!

Pomisli ali je prav tako? Ali ravna s teboj tvoja gospodinja prav? Ali ravnaš sama prav, ako si kaj takega dovoliš? —

Za borno plačico prodajaš ti svoji gospodinji svoje roke, svoje delo, svoj čas. Živiš samo za druge, za to, da ti drugi odrežejo košček bornega kruha v obliki revne mesečne plače. Ali naj ti pri tem prodaj tudi svojo dušo? Ali si res samo živinče? In še živinčetu se mora dati, kar mu treba, da se ga ohrani! Le ti naj si zadovoljna z borno plačico, s prostim popoldnem vsakih 14 dni, zato pa naj zanemariš sebe kot človeka, kot stvar božjo, kot otroka božjega? Slovensko dekle, nikar! Ti nisi živinče, ki bi bila samo za delo. Si človek s človeškimi pravicami Dušo imaš! Tudi za to moraš skrbeti! Ne prodaj je za noben denar, za nobeno službo! Konj v hlevu potrebuje samo hrane in časa, da se odpočije, človek pa ne živi samo od kruha in vode! Človeku pa treba še časa za njegove človeške dolžnosti, za skrb za telo in za dušo.

Zato je silno napačno, ako katoliška dekleta sprejemajo službe, kjer jim nikdar, ali skoro nikdar ni mogoče iti tudi k sveti maši!

Ali bi židkinje storile to? Ne! Po celem svetu bi kričali židje v vseh časopisih, kolika krivica se godi tej ali oni židovs-

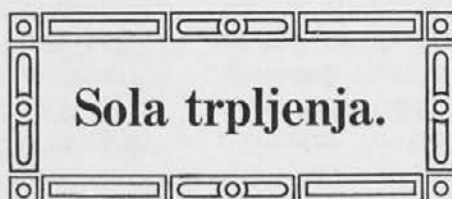
ki služkinji, ako bi se ji ne pustilo, da bi vršila svoje židovske verske dolžnosti.

Zato, dekleta, pogum! Zahtevajte od svoje gospodinje vsako nedeljo časa, da opravite svojo versko dolžnost, da se udeležite svete naše. Že predno sprejmete službo, si izgovorite časa za sveto mašo. Morda Vas pet gospodinj radi te zahteve ne bo hotelo vzeti; šesta bo vesela, da vas je dobila in bo rada dovolila. In ako bi gospodinja branila iti k sveti maši, tu si ne dajte ukazovati! Boga moramo bolj slušati, kakor ljudi. Ti vstani v nedeljo nekoliko bolj zgodaj, stori kolikor mogoče vse, kar treba za prvo silo in potem k sveti maši. "Jaz nisem živinče, reci, da bi bilo za me dosti jed in počitek. Jaz sem človek in imam tudi dušo! Tudi za to potrebam časa!" Veliko katoliških in tudi nekatoliških gospodinj je, ki prav rade dovolijo služkinjam časa za sveto mašo. In radi tega se še nobena katoliška hiša ni podrla! Gotovo se tudi Vaša hiša ne bo podrla, ako boš ti šla v nedeljo zjutraj k sveti maši.

Slovenska dekleta, ki ste prišle sem iskati si služb! ojunačite se! V tej točki bodite neizprosne! Bodite zavedna slovenska katoliška dekleta in z odločnostjo zahtevajte svojih človeških pravic. Naj vas nikdar ne premoti kak dolarček več plače, da bi prodali tudi svojo dušo zanj! Nikdar! Prodajete svoje roke, svoje delo, svoj čas, vse samo svoje duše, svoje vere svojega Boga, pa nikdar in nikomur in za nobeno ceno ne prodajte!

Slovenska Marijina družba naj bi delovala mej svojimi družbenicami, da ne bo družbenice, ki bi ponižala svojo krščansko človeško čast, ter radi par dolarčkov plače prodajala gospodinjam svojo dušo. Ako da gospodinja jesti in piti in počitka, popolnoma iz istega uzroka mora dati tudi v nedeljo časa za sv. mašo, kajti brez jesti in piti človek ne more živeti, brez sv. vere pa človek ne more človek ostati.

Sola trpljenja.

V lepem mestu ob Visli je živel pred kakimi 20 leti dober in pošten pek, ki si je z svojo neutrudljivo pridnostjo pridobil lepo premoženje. Njegovi odjemalci so se čedalje bolj množili, in tudi najimenitnejše rodbine so rade pri njem kupovale, kajti njegovo blago je bilo vedno okusno in tudi mera poštena. Mojster Barašek je z malim začel in vzel od kraja hišo, v kateri je stanoval, le v najem. Pozneje pa, ko je Bog njegov trud blagoslovil, si je hišo kupil in si tudi drugače zelo opomogel.

Vklub temu pa je imel Barašek, če tudi je bil v občevanju s someščani prijazen in miroljuben, vendar trdo in ošabno sree. Ne da bi bil za časno srečo, ki mu jo je Bog naklonil, hvaležen, mislil je namreč, da je to le dolžno plačilo za njegovo poštenost. Svoje verske dolžnosti je spolnjeval naš pek natančno po cerkvenih predpisih. Vsako nedeljo je šel k slovesni maši, vsako leto ob velikonočnem času pa k spovedi in obhajilu. Da bi pa kaj več storil, k temu ga ni mogel nihče pregovoriti, niti njegova pobožna hčerka Marija, edini otrok, ki mu ga je zapustila njegova rajna žena.

S svojo ženo je naš pek jako lepo ravnal. Dal ji je popolno prostost glede gospodinjstva in vzgoje edinega otroka. Kakor je bila sama zelo pobožna, tako je tudi svojo hčerko vzgojevala za čednostno dekle in dobro gospodinjjo. Ko je na to Baraškova žena zbolela in umrla, ni mož posebno žaloval za njo, ampak se je tolažil z mislijo, da morajo enkrat tako vsi umreti. Izročil je hčerki gospodinjstvo in prodajalno, sam pa živel mirno naprej po svojih priljubljenih navadah.

Dokler je bil pri moči, je črez dan pridno delal s svojimi pomočniki v pekariji, zvečer je pa šel v kako gostilno, da bi ondi v družbi svojih prijateljev spil kozarec

vina. Pozneje pa, ko je vsled starosti moral pustiti svoj obrt, si je tudi po dnevi sem ter tja privoščil kak požirek vina. In kamorkoli je prišel, povsod so ga vsled njegove vedne veselosti radi videli. Le če je včasih prišel govor na cerkev, smrt ali večnost, ni nič kaj izpodbudno razodeval svojo vere. Svoje verske dolžnosti spolnjam, kakor zapoveduje cerkev, tako je navadno rekel, več ljubi Bog ne zahteva od mene. In kdorkoli govori o veri in vedno tiči v cerkvi, mora imeti že svoje posebne vzroke zato. Ali ima že kako reč pokoro delati, ali bi pa rad v nebesih dobil kak poseben prostor. Pokoriti se nimam za kaj, ker sem vedno pošteno spolnjeval svoje dolžnosti, in zato mi je tudi hvala Bogu, šlo vedno vse po sreči in v miru bom lahko umrl, ko pride vrsta name. Posebnega prostora pa v nebesih nočem imeti. Zame ni treba, da bi se mi v nebesih boljše godilo, kakor se mi tu na svetu. Kar potrebujem to imam, več si pa ne želim.

Tako je govoril Barašek, ker je njegovo sree vsled vedne sreče zakrknilo. Toda Bog ga je poslal v šolo trpljenja in ta ga je tudi v resnici spreobrnila.

Kmalu potem, ko je naš pek spet v neki družbi tako izrazil svoje misli, se mu je na cesti spodrsnilo in zlomil si je v členku desno nogo. On, še precej močan mož, ki ni bil prej nikdar bolan, je moral ležati na bolniški postelji. Kako je zdaj godrnjal in preklinjal nezasluzeno nesrečo, ki ga je doletela. Njegova hčerka Marica pa je sedela ob njegovi postelji in mu brala pobožne povesti, deloma da bi mu pregnala dolg čas, deloma pa tudi da ga je nekoliko pomirila in pripravila na sprejem tolažil sv. vere.

Tedne in tedne je že trajala njegova bolezen in rana se mu ni še hotela zaceliti vedno je bilo treba še znova rezati in is-

kati koščene drobce. Bila je nevarnost, da sploh ne bo mogel več hoditi. Barašek je hotel kar obupati v svojih bolečinah, kajti bil je celo življenje le na srečo navajen in nikdar ni okusil, kaj se pravi trpeti. Mnogo, nepopisno mnogo je morala Marica pretrpeti od čmerikastega in sitnega očeta. Hiral je vsled mnogih prečutih noči, dobila hudo mrzlico in umrla.

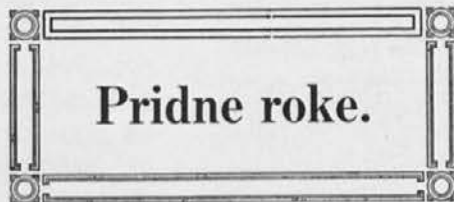
Zdaj je bil ubogi bolni oče čisto sam. Sklenil je, da se raje da prinesiti v bolnico kakor da bi tuje ljudi jemal v hišo za po strežbo. Ko je bil nekaj mesecev tam, je ozdravela njegova noga in srce in duša sta bila popolnoma spremenjena in ozdravljena. Šel je vsak dan k sv. maši, pogosto

prejemal sv. zakramente in rad je obiskal uboge družine ter jim pomagal.

Pogosto je, če je sedel v gostilnicah v družbi prijateljev, obžaloval in preklicoval svoje pogrešne besede dejal; "Spo. znal sem, da je človek za kaj boljšega na svetu, kakor da bi le delal in se dobro imel. Če bi to prej vedel, tedaj bi bil mnogo dobrega storil, skušati hočem, da to popravim, kolikor je v moji moči". Pek Barašek je čez nekaj let mirno v Gospodu umrl in vse svoje obilno premoženje zapustil v dobrodelne namene.

Tako uči Bog ljudi v šoli trpljenja.

Fr. A. T.

Gospa Steblajeva je bila v velikih skrbih radi svoje edine hčerke. To pa ne zato, da bi bil otrok resno bolan, ampak le otožnost in čemernost osemletne deklice ni bila materi prav nič všeč. Marica je imela sicer polno sobo najlepših igrač. Ali prepogostokrat se ni zmenila za nje ten sedela mračnega obraza za svojo otroško mizico, kakor bi si belila glavico s težkimi in resnimi mislimi.

"Enkrat se popeljava na deželo k teti Dori," ji reče mati nekega dne.

Te besede so namah razjasnile otožni obrazek zamišljene Marice. "Da," je vzkliknila navdušeno in veselo, "da, k teti Dori. Tam je lepo."

Teta Dora je bila že postarna gospa in starejša sestra Maričine matere. Bila je vdova, ni imela nobenega otroka in je stanovala v prekrasni vili tik velikega gozda.

Z velikim sočutjem je poslušala svojo sestro, ki ji je povedala o čudnem vedenju mlade Marice in predlagala ji je, naj ostane otrok nekaj časa pri njej. "Izpremembra zraka in kraja ji gotovo hasne," je menila vdova Dora.

Šele na veliko prigovajanje je privolila Steblajka v to, in Marica je prav rada ostala pri teti. Poletnih počitnic je bilo še štiri tedne, in tako dolgo naj bi bil otrok pri vdovi Dori.

Prvi dnevi so minili hitro in prijetno, in teta Dora se ni mogla načuditi, kako to, da more njena sestra podtikati čemernost in otožnost svojemu otroku. Ali kmalu je bila drugačnih misli. Prišli so deževni dnevi, in Marica je morala iz proste narave v tesno sobo. Najlepše igrače, ki jih ji je poslala mamica iz mesta, je niso mogle razvedriti ter ji pregnati dolgočasnosti in otožnosti z obrazka.

Kmalu pa je teta Dora izpoznala pravi vzrok tega Maričinega vedenja in sklenila odpomoči temu.

"Pojdi sem, Marica! Povedati ti hočem lepo povest," ji reče neko popoldne, ko je otrok otožnega obrazka motril deževne kaplje na oknu.

"Ali znaš povesti," vpraša Marica vznemirjena. "O, prosim povej mi prav lepo!"

In teta Dora prične pripovedovati:

"Na krasnem gradu je prebival mogočen kralj. Imel je samo enega otroka

Jerico. Kraljica je bila umrla, ko je bila Jerica izpolnila jedva tretje leto svoje starosti. Ker je bila edinica, jo je ljubit kralj neizmerno. In česa ne bi bil storil kraljevi oče, da bi bila srečna in zadovoljna njegova hčerka. Ali temu ni bilo tako. Jerica je bila kljub svojemu bogastvu in lepoti zelo nesrečen in nezadovoljen otrok. Nič je ni veselilo. Dasi je imela cele grmade najrazličnejših igrač, se je vendar vedno dolgočasila.

Kralja je to silno bolelo. Poklical je najslavitejše zdravnike na svoj grad. Ali ti so zmajevali z glavo ter rekli: "Tako daleč ne segajo naše moči. Ničesar ne moremo opraviti s svojim znanjem. Otrok je popolnoma zdrav na telesu, ali njegova duša je bolna." Nato si je belil nesrečni kralj glavo, kako bi se dalo ozdraviti njegovemu otroku dušo.

Nekoč se vrača kralj z izprehoda domov. Tedaj sreča revno ženico, ki je vodila majhnega otroka za roko. Siromašna mati ga prosi za miloščino, in kralj jo bogato obdari. Otročičku se tako zažari radostnega veselja oko, da ga vpraša kralj, počemu je tako vesel.

"Ker mi bo mama mogla zdaj kupiti kruha in mleka," se je glasil otrokov odgovor.

Kralju so zalile solze ganutja oči. "Skrbeti hočem za to, da ne bosta več trpela bede," jima reče nato. "V zahvalo pa prosi ljubega Boga, naj dodeli, da bo moja hčerka tako vesela, kakor si ti!"

Tisto noč je imel kralj čudne sanje. K njegovi postelji stopi svetla postava ter mu reče: "Nasredi gozda stanuje dobra ženska. Ta edina lahko ozdravi dušo tvojega otroka. Popelji ga do nje! Poti ne izgrešiš, če vzameš s sabo tole verigo. Pokaži jo pa tudi tisti ženi, ko dospes v njeno bivališče!"

Prebudivši se prihodnje jutro jame kralj premišljati tiste čudne sanje. Ker pa najde poleg sebe na postelji verigo, si misli, da mora biti vendarle nekaj na celi stvari.

Ne da bi Jerici povedal svojega namena, jo vzame še tisti dan s sabo na izprehod v temni gozd.

"Oh, oče, tako sem že trudna," jame tožiti deklica kmalu. "Vrniva se domov!"

"Le pojdiva še košček poti," jo bodri kralj. "Opiras se lahko name."

Tako gresta spet dalje in kmalu zagledata v gošči majhno koč. Tih mir obdaja samotno domovje, in kralj si misli: Tu prebiva ona dobra žena, ki lahko pomaga mojemu otroku.

Z verigo potrkata torej na rjava vratica, in visoka in resna ženska jih jima odpre s prijaznim nasmehljajem na svojih licih.

Začuvši kraljeve želje prikima molče ter prime Jerico za roko. "Hočem jo ozdraviti," reče nato. "Toda deklica mora ostati pri meni toliko časa kolikor dolgo se mi bo zdelo to potrebno."

Kralj premišlja in se obotavlja nekaj hipov. Težko mu je izročiti svojo edinico tuji ženski. Slednjič privoli ter odide sam na svoje dvore.

Kraljičina leže potem na prav priprosto posteljo. Prihodnje jutro se zbudi šele, ko je solnce že dokaj visoko stalo na nebu. Strme se ogleduje in opazuje čude svojo okolico. Tisti hip stopi prednjo resna žena ter ji veli, naj se obleče.

"Še nikoli se nisem oblekla sama," reče Jerica.

"Pa poskusi to sedaj. Prepričana sem zatrdno, da se znaš opraviti sama," meni visoka žena ter pusti potem kraljičino samo.

In v resnici je šlo, in Jerica se je čudila, zakaj ni tega poizkusila že prej. Sicer je bilo treba dosti truda in prizadevanja, ali Jerica se niti zmisli ni, da bi tožila o svoji izmučenosti.

Tiha žena je ravno luščila grah, ko je stopila Jerica v njeno sobo.

"Lahko mi pomagaš," reče žena ter ponine kraljičini pehar in majhen stolček. Nato ji pokaže, kako se opravlja tako delo.

Jerici je bilo zelo všeč to. Zrna so ji smukala izpod rok, in marsikatero ji je odskočilo visoko v zrak ter se potem potočilo po tleh. "Čakaj, čakaj, te že ujamem," je radostno vzklikala kraljeva

hčerka ter veselo tekala za drobnimi begunčki.

Čaša mleka in košček kruha je bil kraljičin zajutrak. Jn čudovito dobro je teknila ta priprosta jed razvajanemu želodčku kraljevega otroka.

Ali prišli so tudi bridki trenotki za Jerico. Kajti večkrat se je že naveličala vsega, in zazdela so se ji nekateri dnevi sila težki. Ali resna žena ji je pregnala vsakopot otožno razpoloženje iz mlade dušice z mirnimi in prijaznimi besedami.

Nekoč najde kraljičina v majhnem prostoru mnogo starih polomljenih igrač. "Kaj pa je to?" vpraša začudeno.

"Darila za otroke moje sosede Bede," je odgovorila žena. "Pomagaj mi, da jih popraviš."

In Jerica se je naučila šivati obleke, plesti nogavičice, marsičesa, s čemer se lahko razveseljuje sebe in druge. Žena je naredila tople suknjice, spletla čepice, stakla gorke rute. Ko je delo dovršila, je pobrala vse v velik jerbas. Perica ga je morala djati na svojo glavo in nato sta šle skupaj v kočee bližnje sosede Bede.

Tu je ležala bolna mati, tam se je zvižal in ječal sestradan otrok, a nikogar pa ni bilo, da bi postregel bolnici in natisil lačnega revčka. Tedaj se poučila resna žena Jerico, kako se tolaži bolnike in pomaga siromakom.

Tako so tekli dnevi drugi za drugim ob marljivi delavnosti, in kraljičina ni imela niti časa, da bi se pritoževala radi svoje utrujenosti. Bila je vesela in srečna, in lica so ji veselja žarela in cvetela zadovoljnosti.

Nekega večera je nekdo potrkal na vrata, in kralj je prestopil prag majhne,

a čedne hišice resne žene. Uzrši svojega otroka ni mogel izpregovoriti nebene besede, tako silno ga je prevzela radost in hvaležnost. "Moja Jerica, ali si zares ti?" je vzkliknil čez dolgo časa.

"Da, oče, jaz sem," je odgovorila hčerka veselo. "Ozdravela sem popolnoma."

"Kako naj se zahvalim vam, dobra žena," se obrne kralj proti Jeričini hraniteljici. "Z nama pojdite v grad; tam lahko ostanete do konca svojih dni, in ničesar vam ne bo manjkalo."

Ali žena odmaje z glavo ter reče s prijaznim usmevom:

"Odidi v miru, kraljičina Jerica, in nikar ne pozabi nikdar, da sem te ozdravila, jaz, gospa Pridnoroka."

Srečna in vesela sta šla oče in hčerka domov, in Jerica je bila odslej srečna in zadovoljna deklica. Kajti vsak dan se je pečala s tem ali onim opravkom, kakor jo je naučila gospa Pridnoroka."

Teta Dora je umolknila ter gladila Mariici roke, ki so počivale v njenem krilu.

Tedaj pa vpraša otrok:

"Povej mi, teta, ali so tudi tukaj ubožni otroci, ki nimajo punčk?"

"O, gotovo," ji odgovori teta. "Nekako deset minut odtu stoji šest majhnih delavskih hiš, v katerih stanujejo jako siromašne družine."

"Ali pa smem?" vpraša Manica ter kaže s prstkom na svoje punčke.

"Smeš," odgovori teta Dora ter pouči dekletce gibati z rokama, kakor je bila poučila Pridnoroka, kraljičino Jerico.

Odslej ni Manica nikdar več skremžila svojega obrazka, pa naj je deževalo ali sijalo solnce. Vsikdar je dobila kako delo pri materi ali pa otroški sobici.

Vabilo na shod.

PREČASTITI SOBRAT:

Cenjeni gospod:

Zopet se je obrnilo kolo časa za leto dni, kmalu bo obletnica našega prvega sestanka, prvega in osnovnega zborovanja "Zveze slovenskih duhovnikov" v Chicagi.

Treba je določiti dan in kraj zborovanja, kjer se bo podal 'račun od hiševanja', letno poročilo o delovanju zveze v pretečenem letu kjer se bodo storili sklepi za bodočnost, kjer se bodo izpopolnila in razširila pravila, kjer se bo volil tudi odbor za prihodnje leto.

Predragi! Ni Vam treba še posebej poudarjati resnosti sedanjih časov, potrebe organizacije, skupnega nastopa.

Duhovniki in lajiki, dušni pastirji, možje in mladeniči, naplan, v bojno vrsto, mož ob moža!

Nasprotniki se organizirajo, ali naj mi spimo?

Nasprotniki širijo svoje liste, ali naj mi roke križem držimo?

Nasprotniki žrtvujejo delo in denar, ali naj mi ob strani stojimo?

Nikdar in nikoli!

Cenjeni! Ura je enajsta, zadnji čas je, da se zdramimo.

Brez boja ni zmage, brez truda ni uspehov!

Ali mislite, da so drugod dosegli katoličani zmage brez znoja?

Ali mislite, da se brez dela kaj stori, kaj dobrega, trpežnega?

Zato pa skupaj k skupnemu delu!

Vi vsi, ki dobite ta povabila v roke,

razdelite jih med dobre, navdušene rojake, agitirajte med sosedi in znanci za soudeležbo, častno število požrtvovalnih mož zbranih v Chicagi.

Na občno željo in vsled posvetovanja z raznimi rojaki bo letno zborovanje Z. D. in obenem osnovno zborovanje nove organizacije, v kateri bodo duhovniki in lajiki združeni, v Chicagi in sicer ravno tam, kjer je bilo lani: Paulist Hall, 809 S. Wabash Ave., dne 11. avgusta ob deseti uri predpoldne.

Pridite torej od blizu in daleč, vsi, ki vam je količkaj mogoče; kliče vas dobra stvar, saj vidite kam jadra slovensko ljudstvo v Ameriki, in če še v zadnjem trenutku ne bomo zajezili vmazanih valov, bo poplava splošna in slovenski pošten narod v Ameriki je — nehal biti.

Zatoraj korajžo v roke in primahajte na shod; tam povejte vse kar vam je na sreč; srce naj k sreč govori, odkritosrčnost in dobra volja boste premagali vse ovire.

Z Bogom za narod!

Na svidenje v Chicagi dne 11. avgusta.

**Odbor Zveze Slovenskih
Duhovnikov.**

Pripomba: Paulist Hall se nahaja blizu železniške postaje La Salle Station. Ko pridete iz kolodvora, stojite na Van Buren St. Po tej greste v smeri proti jezeru, to je proti vzshodu do Wabash ulice. Po tej se peljate s poulično železnico ali pa greste peš, ker ni daleč, na jug do št. 809.

To in ono za vse.

Ako se psu na rep stopi, pravimo zavili. Take občutke imajo menda tudi naši "ta rdeči" potem, ko smo začeli objavljati kratke članke iz lista "The Live Issue". Sicer so si pa v tem enaki vsi socijalisti, resnice se jim ne sme povedati. dočim si oni dovoljujejo objavljati vsakovrstnih laži. Konečno je pa to znamenje onemogle jeze, za nas pa seveda zopet znamenje, da imamo prav, ker "resnica v oči kolje."

Ne bojte se, ne bomo nehali, ker vaših "ni res" se pač ne bojimo. Reči "ni res" je sila lahko, a dokazati nasprotno, je malo drugače. Sicer vam pa radi malo pomagamo. Ali je laž, ako je na pr. Am. Slovence trdil, da je v mestu Schenectady, N. Y., konec vaše "rdeče" slave? Ali je laž, da je bila vsa socijalistična banda popolnoma nesposobna za pošteno mestno upravo? Ovreči ne morete ne enega ne drugega. Da, ako hočete, vam povemo še to, da so imeli socijalistični mestni možje precej dolge prste, ter se bodo morali za to svojo "rdečo poštenost" še zagovarjati, ako celo ne bode treba iti v "lukujo". Saj menda ni bilo nič bolje v Milwaukee, zato ste že parkrat zaporedoma pri volitvah propadali. Seveda, napravljene so bile tam prevelike jaski v škodo davkoplačevalcev, dasi v vašo korist. Morda bote celo trdili, da ni umazani eunji "Menace" zabranjena pot v Canada? Morda celo po krivici! Ako pa govorimo o tem listu in drugih enakih listih, niso nič boljši vaši laži-socijalistični listi v Chicago. Zakaj so pa vsi vaši dokazi navadno napadi na duhovne i. t. d.? Zato, ker niste sposobni za pametno, resno razpravo.

Znano je gotovo vsim, da predavata po raznih mestih Zdr. držav tovariša iz družbe Columbovih vitezev o socijalizmu. Dajte nam povedati le eden sam slučaj,

kjer so pri predavanju prisotni socijalisti mogli ovreči le eno samo trditev ali Dav. Goldsteina, ali P. P. Collins-a. Gotovo je po W. Va., po Colorado, California, po Montani dosti "kranjskih" socijev, ti vam bodo znali povedati, da govorimo resnico. V San Francisco je n. pr. Dav. Goldst. predaval pred 5000tero množico, med katerimi je bilo dosti socijev, a so vsi imenitno s svojimi zanjkami pogoreli. Kako bi še vi "kranjski" sociji pogoreli? Učite se, berite, a ne samo čikaških eunj, potem šele pišite o socijalizmu. Zmerjati, norčevati se, lagati se, to niso dokazi, s takimi ne pridete daleč! Na pikantnosti, "Vodiške Johance", "Skrivnosti" i. t. d. se love samo zaručani, bedasti backi.

Vendar še se najdejo med socijalisti pošteni ljudje. V Gorici na Primorskem, je nedavno umrl socijalist po prepričanju, dr. Dermota. Mož je umrl — o nesreča za socijalistično sodrigo — spravljen z Bogom! Sociji in drugi brezverci so v veliki zadregi, ker je mož umrl kot katoličan. Dasi socijalist po prepričanju, ni nikdar napadal v svojih spisih ljudi nasprotnega mišljenja, ni napadal katoliške Cerkve, ker bil je preblagega značaja. Ker je tedaj umrl spravljen z Bogom, se ga sociji sedaj branijo; pravijo nekteri, češ, bil je slabič; drugi reko bil je — zmešan! Ne brateci, ni bil zmešan, pač pa je premišljeval, ker je bil učen mož, in tako je prišel do — resnice, do katere vi ne morete priti v svojih praznih, puhlih glavah. Naš list "The Life Issue" nam pove, da je v mestu v Stuttgart, na Nemškem v priliki misijona, med 28. marcem in 13. aprilom t. l. mnogo socijalistov, katoličanov, zapustilo družbo socijev, kar ondotni rdeči listi jako obžalujejo, posebno, kar so tudi zgubili mnogo naročnikov. To je seveda ravno dokaz,

da "odpadli" niso našli v rdeči družbi tega, kar se jim je preje obljubovalo in tako se jim je bilo treba odločiti, ali ostati ali pa zapustiti rdečo družbo. Odločili so se za zadnje. Kaj pa, po resnem

premišljevanju pride pameten človek, a samo pameten, kmalu na pot resnice, a te ni med rdečimi. Ali so bili morda vsi ti tudi slabiči ali celo zmešani?

Iz Slovenskih naselbin.

S POTOVANJA.

V mesecu juliju sem se podal na pot v državo Pensilvanijo; obiskal sem najprej rojake v Farrell in Sharon, Pa., kjer sem obiskal našega zastopnika Franka Tegel, ki je zelo navdušen mladenič in je ostal zvest naukom svojih starišev. Iz te naselbine sem se podal v Pittsburg, Pa., kjer sem obiskal č. g. župnika Rev. Mertelna, nadalje Mr. Bojanca. Bil mi je zelo naklonjen ter mi je šel na roko in me spremljal pri obiskovanju rojakov. Ravno tako se zahvaljujem tudi g. Bobnarju. Rojaki v Pittsburgu imajo lepo cerkev in šolo, kjer se mladina vzgojuje v pravek verskem duhu.

Od tu sem se podal v Canonsburg, Pa., kjer sem obiskal Mr. Ivana Pelhan. On in njegovi prijatelji so mi pomagali, da sem dobil lepo število naročnikov, tako, da se sedaj mali Canonsburg lahko meri z večjimi naselbinami po številu naročnikov. Mr. Pelhan me je spremljal tudi po naselbini Houston, Meadow Lands in po okolici Canonsburga, kjer sem obiskal tudi dobro slovensko družino Beve. Iz Canonsburga sem se podal v Bridgeville, Pa., kjer sem obiskal Rev. Modra, kateremu je ravno dan prej umrla ljubljena mati, gospa Marija Moder; pogreb se vršil dne 3. julija s slovesno črno sv. mašo, katero je daroval Rev. J. Verhunc, asistirala sta mu Rev. Gruden in Mertel.

V Bridgeville sem obiskal Mr. F. Scurich, ki me je spremljal po naselbini. Nadalje sem obiskal Mr. Ign. Kreka v Burdine, Pa.; on in njegov brat sta mi jako naklonjena in mi drage volje poma-

gala. V Burdine imajo rojaki večinoma svoje hiše na prijaznih gričih, G. John Krek me je spremljal v naselbino Budling, Pa., kjer je krajevni zastopnik J. Škerjanc. Od tod sem se podal v Johnstown, Pa., kjer sem obiskal našega našim čitateljem dobro znanega sotrudnika g. A. Tomeca. Že dolgo sem želel se seznaniti s tako nadarjenim in neustrašnim mladeničem, ki kot navadni delavec tako ognjevito in prepričevalno piše o sv. veri in brani njene svetinje proti njenim nasprotnikom. Ljubi Bog ga naj živi še mnogo let!

Še enkrat se pristrčno zahvaljujem č. g. Mertelnu, Modru, prijatelju Tomecu, vsem zastopnikom lista in sploh vsem rojakom, ki so me prijazno sprejeli pod svojo gostoljubno streho.

Vseh se bode hvaležno spominjal udani
Mihael Železnikar,
 potovalni zastopnik "Ave Maria".

Cleveland, O. — Dekliška Marijina družba šteje že nad 80 članic. Število raste od dne do dne. Naš veleč. gospod župnik Jernej Ponikvar so se podali za par mesecev v staro domovino.

Želimo jim srečno pot in da bi se skoraj povrnili nazaj srečni in zdravi med nas. Dekliška Marijina družba jim je priredila lepo odhodnico v novi šoli. Gospica Marija Peternel je v srce segajočih besedah voščila srečno pot in voščilo za srečno vrnitev. Lepe pesmi so povzdigovale to slavje, katero je pričel, kako je gospod župnik priljubljen med svojimi farani.

Cleveland, O. V cerkvi sv. Lovrencia se je na sv. Alojzija dan vršila ljubka pobožnost. Pristopilo je namreč prvič k angeljski mizi 75 dečkov in deklic. Bili so priprosto, pa lično oblečeni. In prav ta priprostost je naznanjala nedolžnost njihovega srca. Na obrazu se jim je bralo, kako njihova čista srčeca hrepene po ljubelem Jezusu. In srečni stariši so spremili prvo obhajance ne samo v cerkev, ampak tudi k mizi Gospodovi.

Še bolj ganljivo slovesnost smo obhajali 5. julija. Ta dan je 65 otrok imelo sv. obhajilo. Ozaljšani na duši in telesu so prišli ti mladi junaki v premstvu svojega dušnega pastirja v cerkev, kjer so najprvo slovesno ponovili krstno obljubo. Potem so še enkrat prosili svoje predstojnike in ljubega Jezusa odpuščenja za vse prestopke, s katerimi so jih žalili. Obenem pa so obljubili, da hočejo ostati pridni in dobri, in vsaki mesec vsaj enkrat prejemati sv. zakramente. Tudi ta dan so sorodniki in prijatelji obhajancev prejeli angeljski kruh, tako da je bilo obhajanih 230.

Tretja mična svečanost je bila pa 7. julija. Imeli smo birmo. Na 81. cesti je domačega škofa Farrellyja prisrčno pozdravila deklica Rosie Lekan in mu podala ličen šopek cvetlic. Potem smo spremili škofa do župnišča v lepem sprevedu. Načelovala je sprevedu domača slovenska godba "Orel" in svirala krasne komade. Za godbo je korakalo uniformirano fantovsko društvo sv. Antona, potem društvo sv. Alojzija in nazadnje 192 birmancev. Ko so škof šli v cerkev, je igrala godba, društva pa so napravila pred cerkvijo obkoliš. Dobri botri in zlate botrice so imele darežljive roke za birmance pa tudi za cerkev, tako, da je bila kolekta za cerkev prav dobra. Srčna jim zahvala! Vsa čast in hvala pa tudi hišnim gospodarjem in družinam, da so tako lepo z zastavami okrasili svoje hiše in tako povečali slavnost. Dan sv. birme je bil vesel za otroke, njihove botre in za celo naš selbino.

..Faran.

Cleveland, O. — Dne 14. junija je bila tukaj lepa cerkvena slovesnost. 453-tim otrokom je podelil mil. g. škof clevelandski zakrament sv. birme.

Ob poltreh popoldne je pripeljal našega višjega pastirja na svojem avtomobilu Dr. Seliškar, katerega je pričakovala velikanska množica. Uniformirano društvo Ž. M. B., Sv. Alojzija, Sv. Vida, Samostojno društvo, Borštarnji, so ponosno korakali v paradi. Načeval jim je Mr. A. Strniša kot glavni maršal. Pri šoli so se jim pridružili šolarji, na kar so korakali v cerkev. Nato je sledil obred sv. birme. Vladal je najlepši red vkljub velikanskemu številu občinstva.

Mil. g. škof se je nato zelo pohvalno izrazil o vzornosti župljanov sv. Vida. Omenil je velikansko delo clevelandskih Slovencev, nova šola, katera bo pričala svetu in poznim potomcem o njih požrtvalnosti za napredek. Samo še hiše božje je potreba in upa, da bodo tudi te postavili Bogu v čast. Po končanem opravilu je odpeljal mil. g. škofa naš veljak Mr. A. Grdina.

Za okrasitev cerkve in okoliša so farani veliko storili in so darovali čas in denar za dostojno proslavo in povzdigo znamenitega dneva. Pevsko društvo "Lira" je pod vodstvom organista Mr. Holmarja krasno pelo latinsko in slovensko. Vsem navzočim bode ostal ta dan v živem spominu, posebno pa našim malim birmancem, za katere se je vse to storilo.

Zato čast vrlim Clevelendčanom!

Bridgeville, Pa. — Dne 1. julija je umrla tukaj gospa Marija Moder, mati našega priljubljenega gospoda župnika Rev. Albina Moder. Vsem cenjenim rojakom priporočamo blago pokojnico v pobožno molitev. Več. g. župniku pa izražamo naše odkrito sožalje.

Rev. Remškar, ki je bil minuli mesec operiran, se počuti sedaj že veliko bolje in upamo, da bomo kmalu popolnoma okrevali.

Pozor !**Čitajte !****Berite !**

Slovenska knjigarna v Brooklynu, N. Y., 1 N. 15th St., ima na prodaj naj-novejšo velezanimivo knjigo:

"ZLOČIN V SARAJEVU"

Tragična smrt prestolonaslednika Fran Ferdinanda in njegove soproge vojvodinje Hohenberg.

Življenje in tragična smrt pokojnikov je v tej knjigi po najboljših virih ganljivo in zgodovinsko zanesljivo popisana. — Lično knjigo krasi 36 slik. Cena posamezni knjigi je, če pomislimo obširnost knjige in veliko število umetniških slik, naravnost nizka, namreč 50c. — Hitro naročite, dokler ne poide, pišite na:

Slovenska Knjigarna, 1 North 15th Str., Brooklyn, N. Y.

Svoji k svojim! ➡

Clevelandčani!

➡ Svoji k svojim!

SLOVENSKA VELETRGOVINA

J. F. TURK CO.

5707—5709 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

DEPARTEMENT STORE.

Velika domača trgovina z najnovejšimi ženskimi oblekami. Vedno naj-novejša moda. V zalogi imamo vedno sveže blago po zelo znižanih cenah, kakor: ženske slamnike, vse vrste spodnje obleke, blago na yarde. Lepe obleke za šolarje, dečke in deklice, vse kar potrebujete zase in za celo družino. — Priporočamo našo trgovino nevestam in družicam. Na izbiro dobite krasne poročne obleke, šopke in vence. Pri nas je zaloga obuval za celo družino. — Naši delavei in uslužbeneci so Slovenci.

F. J. TURK COMPANY

5707—5709 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

➡ Clevelandčani! Svoji k svojim! ➡

Vsem cenjenim odjemalcem se zahvaljujem!

Vsem cenjenim rojakom se priporočam.

GEORGE J. SCHWARZ
The Largest and most Reliable
FURNITURE AND CARPET HOUSE
in BUSHWICK, RIDGEWOOD & OLEDALE SECTIONS

1277-79-81-283 MYRTLE AVE. & HART ST.

POZOR!**POZOR!**

5% popusta vsem bralcem "Ave Maria"!
Krasna prilika!

Velika prodaja pohištva, karpetov, sploh vse, kar se potrebuje v dobro urejenem stanovanju. Pojdite in se prepričajte. Povejte, da ste brali oglas v "Ave Maria."

Najbolje boste postreženi pri sloveči trdki

GEORGE J. SCHWARZ

1277-79 — 81-83 Myrtle Ave.,

Cor. Hart St.

Brooklyn, N. Y.